

podle čtvrtého dstavce § 7 zákona o válečné lichvě, uplatňující, že měla býti uznána vinnou pouze přečinem dle § 7, odstavec třetí, tohoto zákona. Avšak stížnost přehlíží, že i ustanovení § 11 zmíněného zákona jest zařazeno pod záhlaví »předražování«, které se nepochybně vztahuje na §§ 7 až včetně 13 zmíněného zákona, stejně jako bylo ustanovení § 23 čís. 4 čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. zařazeno pod záhlaví předražování, obsahující §§ 20 až včetně 23 tohoto císařského nařízení, a že tudíž i odsouzení pro přečin pletich, vytčený v odstavci čís. 4 § 11, pokud se týče v § 23 čís. 4 zmíněného císařského nařízení, jest odsouzením pro přečin předražování. Správně proto shledal nalézací soud, když stěžovatelka odpykala si trest, rozsudkem ze dne 2. července 1919 pro přečin § 23 čís. 4 čís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. jí uložený, v době od 17. do 27. října 1919, v činnosti stěžovatelčině, spadající do měsíců října a listopadu 1920 a zakládající jinak skutkovou podstatu přešupku nebo přečinu dle § 7 zákona o válečné lichvě, skutkovou podstatu zločinu v odstavci čtvrtém § 7 tohoto zákona vytčeného.

Čís. 596.

K řízení »předchozímu« ve smyslu § 247 tr. ř. dlužno počítati i hlavní přelíčení v téže věci konané, k zmateční stížnosti však dle § 261 tr. ř. zrušené.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1921, Kr II 482/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. června 1921, jímž byli uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost opírá se o důvod zmatečnosti dle čís. 4 § 344 tr. ř. a spatřuje jej v tom, že při hlavním přelíčení nebyli všichni svědci dle § 247 tr. ř. vzati do přísahy. Jde o svědky Josefa L. a Františka K. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Svědci uvedení byli v této trestní věci již přísežně slyšeni u hlavního přelíčení, jež se konalo před krajským soudem v Uh. Hradišti jako sborovým soudem prvé stolice dne 8. ledna 1921. Dle § 247 tr. ř. nemají býti svědci, kteří byli v řízení předchozím pod přísahou vyslýcháni, brání znovu do přísahy, nýbrž mají býti jen na složenou již přísahu upozorněni. Zachoval se tedy porotní dvůr soudní podle tohoto předpisu, když jmenované svědky nevzal do přísahy, nýbrž je pouze na složenou již přísahu upozornil; jde o tutéž trestní věc, jejímž podkladem je též trestný čin spáchaný těmitěž obžalovanými a nemůže na tom ničeho měniti okolnost, že nové líčení konalo se na podkladě nového spisu obžalovacího, podaného podle předpisu § 261 tr. ř. před soudem porotním jako příslušným soudem, poněvadž skutečnosti, jež byly základem původního spisu obžalovacího, zůstaly nezměněny a jen pořadí jich pod zákonné ustanovení se změnilo a tím i příslušnost soudu porotního byla vyvolána. Postupem tím totožnost věci

trestní původně před sborovým soudem první stolice, později před soudem porotním projednávané zůstala nedotčena a nelze pochybovat o tom, že k řízení »předchozímu« ve smyslu § 247 tr. ř. dlužno počítati hlavní přelíčení v téže věci konané, k zmateční stížnosti však zrušené, poněvadž zmatečností rozsudku neodčिňuje se skutečnost, že svědek v řízení o téže trestní věci konaném byl již do přísahy vzat. Důvodem citovaného ustanovení § 247 tr. ř. jest, by přísahy nebyly zbytečně hromaděny. Za tohoto stavu věci zachoval porotní dvůr soudní, nevzav L-a a K-a do přísahy, nýbrž upozorniv je na složenou přísahu, postup §em 247 tr. ř. předepsaný.

Čís. 597.

Veřejné násilí dle § 76 tr. zák.

Tím, že pachatelé vynutili na četnictvu vydání zbraní, překázeli mu v jeho působnosti.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1921, Kr II 367/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. března 1921, jimž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. napadá stížnost rozsudek, pokud shledává ve zjištěném vystoupení obžalovaných skutkovou podstatu zločinu dle § 76 tr. zák., a) ježto prý tu nebylo ani skutečného násilí, ani nebezpečného vyhrcžování a, b) ježto nebylo prý četnictvu překáženo v jeho působnosti. V onom směru poukazuje stížnost na to, že pouhá žádost za vydání zbraní není ani násilím ani nebezpečnou vyhrůžkou. Než tu přehlídí stížnost zjištění soudu nalézacího, že stěžovatelé přivedli k četnickému velitelskému davu asi 40 dělníků, by žádosti své dali náležitý důraz a případně, kdyby ani to nepomohlo, pomocí lidí, venku stojících, skutečným násilím zbraní se zmocnili, a že tento dav zaujímal stále hrozivější pozici, takže nijak nešlo o pouhou žádost za vydání zbraní, nýbrž o žádost vyhrůžkou násilného zakročení davem zdůrazněnou. Ve směru b) neprávem zdůrazňuje však stížnost, že četnictvo tehdy nevyvíjelo resp. nechtělo vyvíjeti, pokud zjištěno, nějaké služební činnosti, takže mu v jeho působnosti vůbec překáženo býti nemohlo. Působnost veřejného úřadu ve smyslu § 76 tr. zák. nelze obmezovati na jednotlivý konkrétní výkon úřední po způsobu §§ 68, 81 tr. zák., nýbrž sluší jí rozuměti jako souhrn úředních jeho povinností. K těmto však náleží u četnictva dle § 1 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 299 sb. z. a n. v první řadě, udržovati veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, za kterýmžto účelem opatřeno jest četnictvu zbraní (§ 3 četn. zák.). Že v konání těchto povinností, tedy ve hlavním oboru své působnosti, za tehdejších nepokojů obzvláště naléhavé, četnictvu násilným odzbrojením resp. vynucením slibu, že zbraně nepoužije, bylo překáženo, jest na snadě, ježto mu tím měla býti odňata mož-